

Arrest

nr. 348 673 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat F. DI PAOLO
Kapitein Crespelstraat 2-4
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X op 22 mei 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van diezelfde datum waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Gezien het verzoekschrift dat X op 5 juni 2026 heeft ingediend om bij voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling te vorderen van de boven vermelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2026 om 13u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. DI PAOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte, aan de verzoeker, van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 23 april 2026 en is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: R.

Geboortedatum: (...) 1995

Geboorteplaats: --

Nationaliteit: Tunesië

In de gevangenis gekend als A. A. geboren op (...) 2005.

ALIAS: A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, A.A. geboren op [...] onderdaan van Marokko, A.A. geboren op [...], A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, B.R. geboren op [...] te [...] onderdaan van Tunesië, M.Y. geboren op [...], M.Y. geboren op [...].

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

Betrokkene verblijft reeds sedert 19.05.2025 (opsluitingsdatum) in het Rijk.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.05.2024 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Uit het vonnis blijkt dat op 14 maart 2023 betrokkene op heterdaad betrapt werd voor het verkopen van amfetamine en cannabis. De afnemer O.R. werd in de (...)straat te Antwerpen opgemerkt terwijl hij probeerde contact te maken met verschillende personen op zijn route; uiteindelijk sprak hij betrokkene aan en stelden de verbalisanten een transactie vast tussen beide. Bij de fouille van betrokkene trof men 110 euro, twee gsm-toestellen, amfetamine en cannabis aan. De feiten zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijk overlast.

Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 17.12.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd dewelke hij weigerde in te vullen. In het interview met de terugkeerbegeleider verklaarde betrokkene dat hij Tunesië in 2019 verlaten heeft, dat hij met het vliegtuig naar Marokko vloog en dat hij van daaruit naar Melilla, Spanje reisde waar hij asiel aangevraagd heeft. Hij verklaarde dat hij per boot doorgetrokken is naar Spanje en er 4 jaar verbleven heeft. Nadien reisde hij door naar Frankrijk om zo in 2023 voor de eerste keer naar België te komen, hij reisde nadien terug naar Frankrijk en in 2025 teruggekeerd is naar België. Hij verklaarde dat hij Tunesië verlaten heeft met zijn paspoort dewelke hij achtergelaten heeft in Spanje.

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Tunesië omdat hij er vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij geeft geen verdere details. Hij verklaarde dat hij wel wil terugkeren naar zijn familie in Frankrijk. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Frankrijk is een terugkeer naar Frankrijk niet mogelijk. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Conclusie: Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 18.05.2025 (opsluitingsdatum) in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten: A[...]. A[...] geboren op [...] 2005.

ALIAS: A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, A.A. geboren op [...] onderdaan van Marokko, A.A. geboren op [...], A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, B.R. geboren op [...] te [...] onderdaan van Tunesië, M.Y. geboren op [...], M.Y. geboren op [...].

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.05.2024 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Uit het vonnis blijkt dat op 14 maart 2023 betrokkene op heterdaad betrapt werd voor het verkopen van amfetamine en cannabis. De afnemer O.R. werd in de [...]straat te Antwerpen opgemerkt terwijl hij probeerde contact te maken met verschillende personen op zijn route; uiteindelijk sprak hij betrokkene aan en stelden de verbalisanten een transactie vast tussen beide. Bij de fouille van betrokkene trof men 110 euro, twee gsm-toestellen, amfetamine en cannabis aan. De feiten zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijk overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Tunesië omdat hij er vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij geeft geen verdere details. Hij verklaarde dat hij wel wil terugkeren naar zijn familie in Frankrijk. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Frankrijk is een terugkeer naar Frankrijk niet mogelijk. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 18.05.2025 (opsluitingsdatum) in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten: A[...] A[...] geboren op [...]2005.

ALIAS: A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, A.A. geboren op [...] onderdaan van Marokko, A.A. geboren op [...], A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, B.R. geboren op [...] te [...] onderdaan van Tunesië, M.Y. geboren op [...], M.Y. geboren op [...].

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.05.2024 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Uit het vonnis blijkt dat op 14 maart 2023 betrokkene op heterdaad betrapt werd voor het verkopen van amfetamine en cannabis. De afnemer O.R. werd in de [...]straat te Antwerpen opgemerkt terwijl hij probeerde contact te maken met verschillende personen op zijn route; uiteindelijk sprak hij betrokkene aan en stelden de verbalisanten een transactie vast tussen beide. Bij de fouille van betrokkene trof men 110 euro, twee gsm-toestellen, amfetamine en cannabis aan. De feiten zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijk overlast.

Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.

(...)"

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 22 april 2026 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de tweede bestreden akte. Zij luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten (1):

Naam : B.

voornaam : R.

geboortedatum : [...]

nationaliteit : Tunesië

In de gevangenis gekend als A.A. geboren op [...].

ALIAS: A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, A.A. geboren op [...] onderdaan van Marokko, A.A. geboren op [...], A.A. geboren op [...] onderdaan van Libië, B.R. geboren op [...] te [...] onderdaan van Tunesië, M.Y. geboren op [...], M.Y. geboren op [...].

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2). Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.04.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van **acht** jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.05.2024 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Uit het vonnis blijkt dat op 14 maart 2023 betrokkene op heterdaad betrapt werd voor het verkopen van amfetamine en cannabis. De afnemer O.R. werd in de Sint-Elisabethstraat te Antwerpen opgemerkt terwijl hij probeerde contact te maken met verschillende personen op zijn route; uiteindelijk sprak hij betrokkene aan en stelden de verbalisanten een transactie vast tussen beide. Bij de fouille van betrokkene trof men 110 euro, twee gsm-toestellen, amfetamine en cannabis aan. De feiten zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijk overlast.

Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene werd op 17.12.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd dewelke hij weigerde in te vullen. In het interview met de terugkeerbegeleider verklaarde betrokkene dat hij Tunesië in 2019 verlaten heeft, dat hij met het vliegtuig naar Marokko vloog en dat hij van daaruit naar Melilla, Spanje reisde waar hij asiel aangevraagd heeft. Hij verklaarde dat hij per boot doorgetrokken is naar Spanje en er 4 jaar verbleven heeft. Nadien reisde hij door naar Frankrijk om zo in 2023 voor de eerste keer naar België te komen, hij reisde nadien terug naar Frankrijk en in 2025 teruggekeerd is naar België. Hij verklaarde dat hij Tunesië verlaten heeft met zijn paspoort dewelke hij achtergelaten heeft in Spanje.

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Tunesië omdat hij er vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij geeft geen verdere details. Hij verklaarde dat hij wel wil terugkeren naar zijn familie in Frankrijk. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Frankrijk is een terugkeer naar Frankrijk niet mogelijk. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Uit het voorliggende verzoekschrift van 5 juni 2026 blijkt dat de verzoeker bij de hangende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker dit bevestigd.

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn".

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker sinds 19 mei 2025 strafrechtelijk van zijn vrijheid is beroofd en is gedetineerd in de penitentiaire instelling te Sint-Gillis. Op 23 april 2026 wordt de verzoeker, in de gevangenis van Sint-Gillis, in kennis gesteld van de eerste bestreden akte (bijlage 13septies

d.d. 22 april 2026) met daarin de volgende vermelding: *“De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 juni 2026 vanuit de gevangenis van Sint-Gillis werd overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel, dit met het oog op de daadwerkelijke verwijdering naar Tunesië. De verzoeker werd zodoende pas op 5 juni 2026 administratief vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd later op diezelfde dag, in de loop van de avond van 5 juni 2026, ingesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het uiterst dringend karakter van de vordering die binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering is ingesteld, krachtens artikel 39/85, §1, eerste lid, wettelijk wordt vermoed.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van de beslissing van 22 april 2026 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op 23 april 2026, betreft een verwijderingsmaatregel als bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aangezien de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd ingesteld op dezelfde dag dat de verzoeker werd vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet waardoor de uitvoering van de verwijdering imminent is geworden, blijkt dat deze werd ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de oorspronkelijke vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 366 956, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het urgent karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, wordt dan ook aangenomen.

De verweerder heeft ter terechtzitting afstand gedaan van de exceptie van niet-ontvankelijkheid onder punt 2.2. van de nota met opmerkingen. Het uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt derhalve niet betwist.

De Raad besluit derhalve dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is zodat de verzoeker kan worden ingewilligd in zijn vraag om de op 22 mei 2026 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies van 22 april 2026 versneld te behandelen.

3. Over de rechtspleging

3.1. Met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, samen behandeld.

3.2. De Raad wijst erop dat de voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot voorwerp heeft te *“verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt”*.

Nu de Raad in het kader van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, moet hij zich bij zijn onderzoek ter zake beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing (met beroep tot nietigverklaring) verzonden per aangetekend schrijven van 22 mei 2026.

Het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen dat werd ingediend op 5 juni 2026 is dan ook laattijdig en onontvankelijk in de mate dat hierbij nieuwe middelen naar voor worden gebracht en in de mate dat hierin een nieuwe uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is opgenomen. Er anders over oordelen zou impliceren dat aan de verzoeker de mogelijkheid wordt gegeven om na het verstrijken van de beroepstermijn van dertig dagen (*cf.* artikel 39/57, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet) een gewijzigde vordering tot schorsing in te dienen.

Ter terechtzitting heeft de raadsvrouw van de verzoeker hiermee ingestemd.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 22 april 2026, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4.2. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens (hierna: de verwijderingsmaatregel)

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Overeenkomstig artikel 32, 2° van het PR RvV moet in het enig verzoekschrift een uiteenzetting worden opgenomen van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad kan derhalve enkel overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel indien de verzoeker in het verzoekschrift een ernstig middel aanvoert én indien hij tevens de feiten aanbrengt die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van deze maatregel hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.2.1. Over de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van rechtswege is vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens. Aangezien de verzoeker in het verzoekschrift van 22 mei 2026 in een eerste middel de schending aanvoert van welbepaalde grondrechten, nl. de grondrechten voorzien in de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten

van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dient de Raad vooreerst de aangevoerde schending van deze verdragsartikelen te onderzoeken.

4.2.2.1. Over de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het komt in beginsel aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een schending aan te tonen van artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Aldus dient de verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van terugkeer naar Tunesië.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte, in het kader van een onderzoek naar de bestaanbaarheid van verzoekers verwijdering met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, uitdrukkelijk wordt ingegaan op verzoekers verklaringen:

"Betrokkene werd op 17.12.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd dewelke hij weigerde in te vullen. In het interview met de terugkeerbegeleider verklaarde betrokkene dat hij Tunesië in 2019 verlaten heeft, dat hij met het vliegtuig naar Marokko vloog en dat hij van daaruit naar Melilla, Spanje reisde waar hij asiel aangevraagd heeft. Hij verklaarde dat hij per boot doorgetrokken en is naar Spanje en er 4 jaar verbleven heeft. Nadien reisde hij door naar Frankrijk om zo in 2023 voor de eerste keer naar België te komen, hij reisde nadien terug naar Frankrijk en in 2025 teruggekeerd is naar België. Hij verklaarde dat hij Tunesië verlaten heeft met zijn paspoort dewelke hij achtergelaten heeft in Spanje. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Tunesië omdat hij er vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij geeft geen verdere details. Hij verklaarde dat hij wel wil terugkeren naar zijn familie in Frankrijk. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Frankrijk is een terugkeer naar Frankrijk niet mogelijk. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
(...)

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Tunesië omdat hij er vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij geeft geen verdere details. Hij verklaarde dat hij wel wil terugkeren naar zijn familie in Frankrijk. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Frankrijk is een terugkeer naar Frankrijk niet mogelijk. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel

3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De loutere bewering van de verzoeker dat hij in Tunesië vreest voor zijn leven (bewering die hij zonder enige concretisering herhaalt in zijn enig middel) en het vage betoog omtrent een gebrek aan familiale omkadering en aan een perspectieven op een socio-economische integratie, volstaat niet om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker bij verwijdering naar Tunesië zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien legt de verzoeker zelf een bewijs voor van een opleiding aluminium schrijnwerk die hij in Tunesië heeft gevolgd, alsook een belofte van zijn broer B. M. om hem financieel bij te staan. De verzoeker toont, mede in het licht van deze gegevens, niet aan dat hij in Tunesië zal terecht komen in een situatie van complete materiële deprivatie.

Door louter te stellen dat hij geen banden meer heeft met Tunesië, dat hij daar geen huisvesting noch familiale omkadering heeft en dat hij in Tunesië een sociaal-economisch onzekere situatie zal terecht komen zonder enige opvangstructuur, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verweerder door het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in medische aangelegenheden voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben. Dit vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij op 17 december 2025 werd gehoord en toen verklaarde geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen (zie *infra*). Bovendien werd de verzoeker zeer recent nog, op 8 juni 2026, door een arts onderzocht waarbij deze arts attesteert dat er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel hem zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker bij zijn verzoekschrift van 5 juni 2026 thans een lijst van medische consultaties in de gevangenis te Sint-Gillis voorlegt en stelt dat zijn mentale gezondheidstoestand zal verslechteren bij een terugkeer naar Tunesië, moet erop worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken. De verzoeker toont met zijn uiteenzettingen op geen enkele wijze aan dat hij lijdt aan een ernstige ziekte die van die aard is dat zij, bij gebrek aan toegang tot adequate behandeling in het land van herkomst, aanleiding zou geven tot een reëel risico te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.2.2. Over de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM

"Artikel 8 EVRM bepaalt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in de aanloop naar het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, meermaals door het bestuur werd gehoord in de gevangenis te Sint-Gillis. Het meest recente gesprek met de terugkeerbegeleider vond plaats op 17 december 2025. Het gesprek verliep in het Frans en hiervan werd een verslag (zie elektronisch administratief dossier d.d. 10/6/2026, stuk 81) opgesteld met daarin de volgende elementen:

"(...) Betrokkene verklaart dat de naam van zijn vader B. L. is, nationaliteit Tunesië, maar dat hij reeds overleden is. Hij verklaart dat de naam van zijn moeder B. D. is, nationaliteit Tunesië, maar dat zij ook reeds overleden is. Betrokkene verklaart dat hij 1 broer heeft, B. K., nationaliteit Tunesië, maar dat hij geen contact heeft met hem. Op te merken is dat betrokkene, na confrontatie met zijn telefoonlijst, verklaart nog een broer te hebben in Canada, B. M..

Parcours/traject

Betrokkene verklaart dat hij Tunesië in 2019 verlaten heeft met het vliegtuig naar Marokko. Hij verklaart dat hij doorgetrokken is naar Melilla, Spanje en er asiel aangevraagd heeft. Hij verklaart dat hij per boot doorgetrokken is naar Spanje en er 4 jaar verbleven heeft, maar kan geen exact adres geven. Hij verklaart dat hij nadien doorgetrokken is naar Frankrijk en er 1,5 jaar verbleven heeft bij familie. Hij verklaart dat hij een oom heeft in Frankrijk, B. B.. Hij verklaart dat hij ook 2 neven heeft in Frankrijk, B. Mo(...) en B. S., die in Marseille wonen, maar hij kent geen exact adres. Hij verklaart dat hij in Frankrijk zonder problemen kon verblijven. Hij verklaart dat hij een 1ste keer naar België gekomen is in 2023 en teruggekeerd is naar Frankrijk. Hij verklaart dat hij in 2025 teruggekeerd is naar België.

(...)

Wenst al dan niet te vertrekken

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Tunesië. Hij verklaart dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer. Hij verklaart dat hij naar Frankrijk wil terugkeren bij zijn familie.

Vrijwillige terugkeer (overtuiging)

We leggen betrokkene uit dat hij geen recht op verblijf heeft in Frankrijk en proberen betrokkene te overtuigen dat het in zijn belang is om mee te werken met een vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst. Betrokkene reageert emotioneel en herhaalt dat hij niet wil terugkeren naar Tunesië omdat hij vreest voor zijn leven.

(...)

Confrontatie aliassen, telefoonlijst..

We confronteren hem met zijn telefoonlijst en informeren naar zijn verschillende contacten in Tunesië. Betrokkene weigert deze te erkennen. Hij beweert dat hij geen contacten heeft in Tunesië. We informeren naar zijn contacten in Marokko, Frankrijk, Spanje en Italië, maar ook hier verklaart betrokkene dat hij deze nummers niet kent. Betrokkene wil enkel het nummer van zijn broer, B. M., erkennen in Canada.

Medische toestand

Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen.

Hoorrecht

Ondanks onze uitleg over het belang van het invullen van de vragenlijst hoorrecht, weigerde betrokkene deze in te vullen. Hij verklaart dat we zijn verklaringen reeds genoteerd hebben. De verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken. Ook een mogelijks inreisverbod wordt toegelicht aan de hand van een kaart. Meneer geeft aan dit te begrijpen. Betrokkene werd geïnformeerd dat de informatie uit het gesprek, het hoorrecht en het gevangenisdossier wordt verwerkt in het kader van de behandeling van het dossier, en dat hij de wettelijke grondslag hiervoor kan opvragen bij DVZ of via zijn advocaat. Nadat we hem een samenvatting hadden gegeven van alles wat we hem al hadden uitgelegd over zijn administratieve situatie, had hij geen vragen en namen we afscheid.”

Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker inderdaad weigerde om de gedetailleerde, in het Frans geredigeerde, vragenlijst in te vullen. Hierin werden verschillende vragen gesteld, onder meer naar zijn familieleden in België en elders in Europa, naar zijn verblijfssituatie in België en naar een eventuele tewerkstelling of gevolgde opleidingen in België. De verzoeker had deze vragenlijst nog steeds niet ingevuld en aan de diensten van de verweerder overgemaakt wanneer de thans bestreden verwijderingsmaatregel werd getroffen.

In zijn eerste middel verwijst de verzoeker naar een familiale ondersteuning door zijn broer. Bij het verzoekschrift worden enkel stukken gevoegd die betrekking hebben op de belofte van B. M., dit is verzoekers broer die in Canada verblijft, om verzoeker financieel ten laste te nemen. Er ligt echter geen concreet element voor omtrent de eerder vernoemde broer, waarmee de verzoeker verklaarde geen contact te hebben. De verzoeker legt nog een huurcontract op naam van een derde voor, doch hij licht niet toe wie die persoon precies is en welke banden hij met hem zou hebben ontplooid in België. Hij stelt evenwel bij hem te kunnen inwonen en merkt tevens op dat hij in België beroep zal kunnen doen op een sociale en administratieve bijstand en op een concreet re-integratieproject. Voor het overige verwijst de verzoeker nog naar een opleiding aluminium schrijnwerk die hij in 2018 heeft gevolgd. Het blijkt evenwel te gaan om een opleiding aan een Tunesische instelling. Daarnaast poneert de verzoeker nog dat hij in Tunesië geen enkele familiale verankering meer heeft.

De Raad merkt dienaangaande op dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, slechts aan de orde is indien het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven is aangetoond dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maakt integraal deel uit van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs aan van enige familiale banden die hij in België (of elders in Europa) zou hebben ontplooid noch van enige concrete engagementen die hij gedurende zijn verblijf in België zou zijn aangegaan. De verzoeker heeft verklaard dat hij in 2023 voor het eerst naar België kwam, dat hij nadien terugkeerde naar Frankrijk om in 2025 opnieuw naar België te komen. Sinds 19 mei 2025 zit de verzoeker strafrechtelijk vast en verblijft hij in de gevangenis van Sint-Gillis. Er is dan ook geen sprake en nog minder wordt dit aangetoond, van een langdurig verblijf in België.

Daarnaast liggen enkel een aantal stukken voor waaruit blijkt dat de verzoeker een broer heeft die in Canada verblijft. Er ligt geen begin van bewijs voor van andere familiale banden, laat staan van een zeer nauw beleefde band met een familielid in België of elders in Europa. Het is dan ook niet aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel enig daadwerkelijk bestaand gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, in het gedrang zou brengen.

De Raad merkt voorts op dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel niet tot gevolg heeft dat de verzoeker de financiële ondersteuning van zijn broer (die in Canada woont) zou verliezen. Er wordt in elk geval niet aangetoond dat deze financiële ondersteuning niet in Tunesië kan verzekerd worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de verzoeker, gelet op de opleiding die hij in Tunesië heeft gevolgd, in Tunesië geen job zou kunnen vinden en zich er sociaal en economisch zou kunnen integreren. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst geen privéleven kan ontwikkelen of verderzetten.

De Raad concludeert derhalve dat de verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte sprake is van een beschermenswaardig privé-, gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door de bestreden beslissing zou worden belemmerd.

Het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet ernstig.

4.2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel, gesteund op een grondrecht van de mens, aangevoerd.

Voor het overige betoogt de verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“L'exécution immédiate de la décision attaquée entraînerait un préjudice grave et difficilement réparable dans le chef du requérant.

En effet, l'éloignement immédiat du territoire belge empêcherait définitivement la mise en œuvre des démarches d'ouverture de dossier OCMW/CPAS et relatives à l'aide médicale urgente au projet de formation linguistique, ainsi que l'organisation de son hébergement en Belgique.

L'exécution de la mesure litigieuse anéantirait donc l'ensemble du processus de stabilisation et de réinsertion actuellement entrepris.

Elle compromettrait également durablement les perspectives concrètes de réinsertion socio-professionnelle du requérant alors même que celui-ci dispose déjà d'une formation qualifiante en menuiserie d'aluminium en 2018.

Par ailleurs, l'exécution immédiate de la décision attaquée exposerait le requérant à un retour forcé vers la Tunisie alors même qu'il a expressément déclaré craindre pour sa vie en cas de retour dans son pays d'origine.

Le requérant a également déclaré ne plus disposer d'aucun soutien familial en Tunisie.

Le préjudice allégué est de lors : actuel, personnel, grave et difficilement réparable.”

De verzoeker beperkt zich ook in dit betoog tot loutere en vage opmerkingen. De beweringen waartoe de verzoeker zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat hij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De Raad merkt nogmaals op dat geen begin van bewijs voorligt van een familiale isolement in Tunesië of van een onmogelijkheid tot verdere medische behandeling aldaar. Evenmin wordt concreet aangetoond dat verzoekers leven er in gevaar zou zijn of dat hij er niet meer zou kunnen integreren. Waar de verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag tot ondersteuning van het OCMW niet kan voortzetten, dat hij in België geen taalcursus meer kan volgen en dat hij geen woonst meer kan organiseren, toont hij de ernst van dit vermeend nadeel niet aan. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoeker blijkens de voorliggende stukken in zijn land van herkomst reeds een arbeidsopleiding heeft genoten, terwijl niet concreet wordt aangetoond dat hij er bij terugkeer niet aan de slag zal kunnen gaan. Verzoekers loutere bewering dat zijn sociaaleconomische re-integratie in het gedrang komt, volstaat niet om de ernst of de moeilijke herstelbaarheid van het beweerd nadeel aan te tonen.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker, in de bovenstaande uiteenzettingen omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, nalaat om concrete elementen aan te brengen die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verwijderingsmaatregel hem een ernstig en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken.

Er is dan ook niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om te kunnen besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel.

De ter terechtzitting neergelegde repliek op de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Deze de vordering tot schorsing dient derhalve te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

C. DE GROOTE